

gyndte retsforfølgning til betaling af gælden. Efter denne regel forrentes f. eks. erstatningskrav således først fra det tidspunkt, hvor skadelidte anlægger retssag eller fremsætter kravet i retten under en straffesag. De købelovsagkyndige har i betænkningen om morarenter foreslået en ændring af gældslovens § 62, stk. 2, således at der skal betales rente bl. a. af erstatningskrav fra den dag, da skyldneren har modtaget fordringshaverens påkrav om betaling. Justitsministeriet er enig med de købelovsagkyndige i, at den gældende regel bør ændres, således at tidspunktet for morarentens påløb fremrykkes. Der vil herved ske en styrkelse af de skadelidtes retsstilling samtidig med, at der opnås en procesbesparende virkning, idet det ikke længere vil være nødvendigt at anlægge retssag for at udløse renteforpligtelsen. Af hensyn til skyldneren og for at afskære mindre rentekrav bør der imidlertid efter justitsministeriets opfattelse, også når der er tale om erstatningskrav, indrømmes en frist på 1 måned fra fordringshaverens anmodning om betaling, inden rente påløber.

Ved erstatningskrav vil der ikke sjældent være tvivl om kravets grundlag og størrelse, indtil der er tilvejebragt en lang række oplysninger om omstændighederne i forbindelse med den indtrådte skade. I disse tilfælde er det af hensyn til skyldneren fundet rimeligt at udsætte tidspunktet for renteforpligtelsens indtræden, indtil der er gået 1 måned efter den dag, hvor skyldneren var i stand til at indhente de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

4. Forslaget ændrer ikke morarentesatserne, men det foreslås, at morarentens størrelse ikke ved aftale i forbrugerforhold kan fraviges til skade for forbrugeren. Hvis forbrugeren for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen, har forpligtet sig til at betale en kreditrente, der er højere end morarenten, skal han dog fortsat betale den højere rente efter forfaldstiden.

Der er i de senere år gennemført en væsentlig lovgivning med det formål at beskytte forbrugerne mod, at erhvervsdrivende ved anvendelse af standardkontrakter eller på anden måde fraviger formueretlige regler, således at forbrugeren retsstilling bliver væsentlig forringet. Der kan navnlig henvises til markedsføringsloven og den ændring af aftalelovens § 36, der blev gennemført ved lov nr. 250 af 12. juni 1975. Forbrugerkommissionen har endvidere i sin betænkning III (nr. 738/1975) foreslået, at der gennemføres en civilretlig forbrugerlovgivning. Det er et gennemgående træk i forbrugerkommissionens forslag, at en række regler om køb m. v. ikke

skal kunne fraviges til skade for forbrugerne. Efter justitsministeriets opfattelse er det i overensstemmelse med de synspunkter, der ligger til grund for den gennemførte lovgivning og forbrugerkommissionens betænkning, at der stilles forslag om, at der ikke i forbrugerforhold kan træffes aftale om en højere årlig morarente end Nationalbankens diskonto + 2 pct. Denne rente er en objektiv normaltaberstatning, som er fastsat ud fra en afvejning af hensynet til skyldneren og fordringshaveren. Hensynet til fordringshaveren er ved afvejningen tillagt betydelig vægt, idet morarenten er søgt fastsat således, at den svarer til den gennemsnitlige udlånsrente, jfr. herved kapitel 4 i betænkningen om morarenter. Den erhvervsdrivende bør derfor ikke i forhold til en forbruger kunne fravige lovens morarente, f. eks. ved at anvende standardkontrakter, der indeholder bestemmelse om højere morarenter.

5. Forslaget har været til udtalelse hos følgende myndigheder og organisationer: præsidenten for østre landsret, præsidenten for vestre landsret, præsidenten for sø- og handelsretten, præsidenten for Københavns byret, præsidenten for Århus by- og herredsret, præsidenten for Odense by- og herredsret, præsidenten for Ålborg by- og herredsret, Den danske Dommerforening, Advokatrådet, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark, Kommunernes Landsforening, Foreningen af amtmænd, Foreningen af amtsjurister, Foreningen af politimestre i Danmark, handelsministeriet, finansministeriet, ministeriet for skatter og afgifter, boligministeriet, ministeriet for offentlige arbejder, Danmarks Nationalbank, tilsynet med banker og sparekasser, De samvirkende danske Landboforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger, Groserer-Societetet, Provinshandelskammeret, Butikshandelens Fællesråd, Industrirådet, Assurandør-Societetet, Håndværksrådet, Entreprenørforeningen, Den danske Bankforening, Danmarks sparekasseforening, Realkreditrådet, Forbrugerombudsmanden, Formanden for forbrugerklagenævnet, Forbrugerrådet, Danmarks Automobil-Forhandler-Forening, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Bygge- og Anlægsrådet, Forsikringsrådet og Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger.

6. Lovforslaget medfører ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

I stk. 1 bestemmes lovens anvendelsesområde til pengekrav på formuerettens område. Uden for loven falder således krav af offentligretlig karakter,